

Празник Педесетнице у Бјеловару

На празник Педесетнице, у недељу 16. јуна 2019. године, прослављена је храмовна слава у Бјеловару.

Светом архијерејском Литургијом у бјеловарском храму Пресвете Тројице началствовао је Његово Високопреосвештенство Митрополит загребачко-љубљански г. Порфирије уз саслужење архијерејског намесника бјеловарског протојереја-ставрофора Слободана Лалића, јереја Миломира Гвојића, пароха у Великој Писаници, јереја Љубуше Миодраговића, пароха у Нарти, јереја Немање Обрадовића, пароха у Бјеловару, као и ђакона Драгана Радића и Угљеше Пилингера.

После свете Литургије Митрополит је прочитао молитве са вечерње Педесетнице и благословио славско жито и колач.

У својој беседи верницима митрополит је говорио о великом празнику Силаска Светог Духа на апостоле:

-Апостоли су, примивши Духа Светога, сведочили једнога Бога у Тројици и Спаситеља нашега Исуса Христа. После силаска Светог Духа апостоли су проповедали народу на свом матерњем језику, а свако ко је ту био присутан разумео је на своме језику шта су они говорили. Наравно да је то нешто што надилази логику и што се не може рационално објаснити, али тамо где је Бог Духом Светим и тамо где је љубав савршена, ту су сувишне сваке речи и ту, пре свега говори језик љубави и језик срца. Ту свако свакога разуме, без обзира одакле долази и одакле потиче и независно од тога коме и где припада.

Овај догађај Педесетнице зове се још и рођендан Цркве, јер тог тренутка Бог је показао да оно што је изабрани народ носио као обећање од Бога, оно што је изабрани народ чувао као истину, то сада постаје реалност. То сада постаје универзално. Изабрани народ има своју мисију и свој значај за читав свет, за све народе. Он је постојао због тога да би се конституисала Црква у којој сви људи и сви народи постају изабрани народ. У њој сви људи и сви народи постају један народ. Црква је на дан Педесетнице дала, не само једнака права, не само једнаке шансе, него пуноћу истине и пуноћу спасења свим људима и свим народима света. Јер, Господ Христос је глава Цркве која је једно тело. С обзиром на то да је једна глава и једно тело све различитости у Цркви не престају да постоје него се преображавају, јер је истинита реч апостола Павла који каже да нема Грка и Јеврејина, нема Скита и Варварина, нема роба и слободног, нема мушког и женског. Наиме, постоје различитости, постоје лични печати, али те различитости нису разлог да се развијају супротности и непријатељства, антагонизми и искључивост, него су те различитости посебни, лични дарови. Свако има нешто што је само његово, не да би то љубоморно чувао и сачувао за себе, него да би кроз то што је његово могао да се искаже, да би могао да се отвори ка другом ко има другачији печат, који има другачије особине, да би могао том другом и другачије да се дарује и да с њим, кроз тај свој дар, успостави комуникацију и гради заједницу, те да би кроз тај дар, и лични и посебни печат другога, могао другога да прими и доживи као свога.

- Извор: Митрополија загребачко-љубљанска & [Српска Православна Црква](#)